

[Jesper Simonsen.]

vor Forfatning. Jeg ser intet Grundlag for en saadan Tvivl. Det er dog ubestrideligt, at den danske Lovgivningsmyndighed kan vedtage enhver Bestemmelse, som den ikke ved et positivt Bud i Grundloven er afskaaret fra at træffe. Der er jo endog teoretisk Diskussion om, hvilken Betydning en Grundlovsforskrift, som fastsætter Værn om visse Rettigheder, har i Forhold til en af Rigsdagen paa lovlig Maade vedtagen og af Kongen stadfæstet Lovbestemmelse. Men dette Spørgsmaal skal jeg lade ligge og blot holde mig til den simple Ting, at hvad Grundloven ikke har afskaaret Lovgivningsmagten fra at bestemme, er det forfatningsmæssigt tilladt at tage Bestemmelse om. Og ingen vil i Grundloven kunne paapege nogen Bestemmelse, som kunde beskære den danske Rigsdags Frihed til at give Love af den Karakter, som Forslaget har. Og som jeg allerede har paapeget, vil man ogsaa være i Overensstemmelse med Lovgivningsmagtens Praksis hidtil ved Vedtagelsen af en Lovbestemmelse som den foreslaaede.

Altsaa, Henstandslove kan siges at være Love af en ekstraordinær Karakter, og det er en Lovgivning, man ikke skal gaa til, uden at der foreligger gode og fyldestgørende Grunde for det. Men gør der nu ikke det i det foreliggende Tilfælde? Derom er der jo i Virkeligheden ingen Diskussion. Ingen har stærkere end det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal her fra Talerstolen i Dag fremhævet og paapeget, hvor store Vanskelighederne for Landbruget er, og hvor stor Trang der er til at give Landbruget en Lettelse med Hensyn til de Fordringer, Lovforslaget tager Sigte paa, og det er jo fuldkommen rigtigt, at Landbruget har overordentlig vanskelige Forhold.

Men naar det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal vil reducere det hele til, at det er de gældende Skattelove, der er Skyld i Landbrugets Vanskeligheder, er det en saa betydelig og besynderlig Overdrivelse, at man maa forbavses over at høre den fremført af det ærede Medlem. Ser vi paa Situationen i Øjeblikket med den Kriselovgivning, som er gennemført, er det dog en ganske given Ting, at det ikke kan være Skatterne, der i Dag trykker det danske Landbrug i Knæ. Det er fuldkommen fejlagtigt at hævde noget saadant.

Og dernæst: hvilke Krav er det, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal rejser og har rejst Gang paa Gang under Krisedebatten? Jo, det er Krav om, at Statskassen skal tage Byrderne, at Statskassen skal rejse Pengene og udbetale Laan til Landbruget, ikke alene til Indfrielse af de Fordringer, som omhandles her, men til endnu videregaaende Formaal. Tror da det ærede Medlem, at den danske Stat kan paatage sig saa betydelige økonomiske Opgaver, uden at det vil tyngde den danske Stats Finanser? og hvad har man at falde tilbage paa for at muliggøre at bære disse Byrder andet end Skatteborgerne paa den ene eller paa den anden Maade?

Altsaa i denne Tale, hvorved man rejser Krav Gang paa Gang om meget videre rækkende og — det er ikke for meget sagt — uoverskuelige Ofre fra Statskassens Side, samtidig med at man lige saa energisk og ihærdigt kræver Skatterne nedbragt, er der ingen som helst Konsekvens, ingen som helst indre Overensstemmelse, og enhver, der beskæftiger sig med disse Spørgsmaal og har den mindste Forstaaelse af dem, maa forbavses over, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal Gang paa Gang kan føre en saadan Tale.

Nej, Landbrugets vanskelige Forhold maa føres tilbage til ganske andre Omstændigheder end Skattelovgivningen. Hele den Forvirring, der er i Verdensøkonomien, har ført til den Katastrofe, som i Øjeblikket truer og til Dels allerede har ramt det danske Landbrug. Det danske Landbrug er jo saaledes stillet, at det ikke paa nogen Maade kan undvære Markedet udenfor Landets Grænser; men dette Marked ser vi som Følge af de internationale økonomiske Vanskeligheder dels beskaaret, dels værende Genstand for et Prisfald, der gør Produktionen herhjemme urentabel.

Det er forstaaeligt, at Vanskelighederne under disse Omstændigheder kan taarne sig op for Landbruget, som de gør i Øjeblikket. Navnlig det lille Landbrug er jo under den nuværende Situation overmaade haardt ramt. Det lille Landbrug, som er indrettet paa i stor Udstrækning at kunne indkøbe Foderstofferne for at kunne gennemføre den Forædlingsproduktion, som er Hovedhjørnestenen for dette Erhverv, maa nu se, at Kornpriserne holder sig oppe eller